

Pirtin Viesti

NURMEKSEN EVANKELISEN KANSANOPISTON TOVERILIITON LEHTI

1958

N:o 1

Nyt juuri

Nyt juuri on keväisten hankien ja kirkkaitten talvisäitten aika. Lapset ainakin muistavat suksensa ja kelkkansa ja painelevat niitten kanssa raittiiseen ulkoilmaan. Niin he keräävät itseensä terveyttä ja virkeyttä ja auringon antamia vitamiineja. Kaikki reippaat ja terveet ja tervemieliset nuoret keväinen raikkaus ja voimien kehittämisen tarve saavat vedetyksi tuonne luonnon pariin. Mutta katsokaa: monen monia, jo iällisiäkin ihmisiä on samassa puuhassa.

Erikoisesti te nuorisoon kuuluvat, laitautukaa yksin ja yhdessä luontoon niin paljon kuin mahdollista, varsinkin, jos työnne on huoneessa tapahtuvaa. Älkää antako pyryn, älkää sateen, älkää tuulen pelästyttää itsensä. Hyvä uni ja raitis ilma ovat sitäpaitsi parhaita kauneudenhoitokeinoja. Mutta myös kauniit ja hyvät ajatukset kuuluvat niihin.

Nyt juuri onkin sopiva aika pysähtyä silmäilemään omaa elämäänsä. Kun näemme hangen puhtauden, ilman kuu- lauden, auringon kirkkauden, nousee mieleen monia tuttuja lauseita:

"Oi jos oisi sydämeni puhdas niin- kuin"

Puhdas. Me tiedämme ettei ole. On mon- ta sellaista asiaa, minkä hyvin tiedäm- me olevan toisin kuin pitäisi. Puheet, suhde kotiväkeen, lepopäivän pyhittä- minen, lähetyskäsken noudattaminen ja muu Jumalan valtakunnan työ. Jne. Ne salaiset asiatkin, joista ei voi kenellekään puhua. Mitä sitten Jumala näkeekään lisäksi kymmenen käsikynsä peilissä. Nousee mieleen lause Pyhästä Kirjasta:

"Pese minut, että minä lunta valkeam- maksi tulisin . . ."

Nouseeko? Antakaa toki nousta, te nuo- ret. Nuori on herkempi kuin jo paatunut ikäihminen. Nuori huomaa paremmin

puutteensa ja pahuutensakin. Omatunto siellä kolkuttaa. Antakaa kolkuttaa.

Nyt juuri saisi se kolkutus tulla niin kovaksi, ettei ole mahdollista jat- kaa kulkua pysähtymättä. Seis siis! Ettei herkästä nuoresta tulisi paatunutta ikä- ihmistä. Kun kerran meillä on lähde syntiä ja saastaisuutta vastaan, niin sille lähteelle pitäisi mennä. Ei se ole kau- kanakaan. Jumalan sana sen meille näyttää:

"Se lähde Jeesus Kristus on . . ."

Nyt juuri onkin syytä Jeesuksen lu- nastustyön vapauttamina, voitok- kaina nuorina lähteä taivaltamaan elä- män matkaa. Ilon syytä on paljon. Sana, kaste ja ehtoollinen puhuvat samaa kieltä: Jeesus on minut puhdistanut. Saan pyytää ja vastaanottaa voimia kil- voitellakseni uskon jalon kilvoituksen tänäkin päivänä. Saa siinä itkeäkin, kun näkee päivittäin painoja kasautuvan. Mutta ei pidä itkeä toivottomana, kun kerran Jeesus on tullut painot poista- maan ja synnit tekemään tyhjiksi.

Nyt juuri sopii aloittaa tämä kil- voitus. Siinä syntyy myös oikeita ajatuksia, kauniita ajatuksia, kehittäviä ajatuksia, kaunistavia ajatuksia. Vapau- tettuina saamme elää vapaudessa. Vap- paaehtoisesti kartamme nyt syntiä kai- kissa sen muodoissa, ettemme jälleen joutuisi sen orjiksi ja niin sokaistuneina eksyisi tieltä. Valo loistaa vapaudessa, Jumalan sana. Kaukaa — vai ehkä jo läheltäkin — häämöttää Isän koti, pää- määrä. Päämäärä mielessämme, valossa vaeltaessamme, Vapauttajaamme kat- soessamme me kaikki saamme Jumalan luoman maan halki kulkea oikeata tietä maaliin asti — voittajina.

Viiri Hakkarainen

NURMEKSEN EVANKELISEN KANSANOPISTON TOVERILIITON LEHTI
N:o 1 Päätöimittaja: Toivo Salomaa 1958

Amurukous

*Heccani, armosi minulle anna
täksikin päiväksi.*

*Lapsesi vaarojen ylitse kannaa,
ettei hän eksyisi.*

*Heccani, kiusoista minut säästä
tänäkin päivänä.*

*Nousemaan auta, menneestä päästä,
taakkani kevennä.*

*Heccani, voimasi minulle lainaa
täksikin päiväksi.*

*Liian paljon maailma painaa,
yksin en jaksaisi.*

Marjatta Pitkänen

Varo vääriä arviointia!

Pyhimpien muistojen juhlaa lähestyttäessä ja seurattaessa Jeesusta kohti Jerusalemiä saamme kuulla Mestariimme varottavan meitä eräessä paastonajan tekstissä tällaisesta. Siihen on epäilemättä aihetta. Sellaista tapahtuu, kun arvostelun mieli ja halu niin herkästi meissä herää silloinkin, kun riittäviä edellytyksiä siihen puuttuu. Lausutaan mielipiteitä asioista tai ihmisistä vain sen perusteella, miltä milloinkin tuntuu. Näin tapahtuu julkisessa yhteiselämässä liiankin usein, mutta erittäin ikävää tämä on lähimmäisten kesken ja varsinkin kodin piirissä.

Tuttu on nuorten herkästi sinkoama arvostelu vanhempien vanhanaikaisuudesta ja nuorten ymmärtämisen puutteesta. Mutta ei ole harvinaista sekään, että vanhemman polven mielestä nuoret ovat pelkästään kurittomia ja ylimielisiä. Tällaisiin arvosteluihinkin yltää Jeesuksen sana: "Älkää tuomitko näön mukaan, vaan tuomitkaa oikea tuomio."

Tuttu on tapamme arvioida niitä asioita, jotka vaativat henkilökohtaista kannanottoamme. Meille tarjotaan monenlaisia harrastuksia ja tehtäviä, periaatteita ja seuraa. Miten vastaamme näihin ja millaiseen arvojärjestykseen asetamme erilaiset asiat? Senkö mukaan, miltä meistä näyttää, vai kysyen todella, mikä on oikein?

"Näön mukaan" tapahtuvassa arvioinnissa saa ratkaista se, mikä meitä miellyttää tai tuntuu edulliselta. Silloin usein ajatellaan, mitä toiset ihmiset minun ratkaisustani pitävät, tai valitaan sillä perusteella, että monet muutkin tekevät samoin. Kaikissa näissä on yhteistä se, että on jätetty kokonaan huomiotta, mitä Jumala sanoo. Näin tehty ratkaisu ei voi kestää iäisyyden edessä, emmekä varmaan kuvittele ratkaisseemme oikein. Vain sellainen arviointi ja

valinta voi olla oikea, jota ei tarvitse hävetä eikä peitellä Jumalan edessä.

Sama pätee myös siinä, mitä jätämme tekemättä. Ja miten paljon saamme hävetä tekemättä jättämisiamme, millaisen vastuun vedämme yllemme viimeiseen suureen tilintekoon, kun emme täällä muista tehdä valintojamme Jumalan tahtoa kysyen.

Rakas nuori! Tarkista tässä menettelyäsi. Siihen saattaa olla aihetta. Vähäisin ei suinkaan ratkaisuisi ole se, miten vastaat Jumalan Hengen kutsuun kohdallasi. Päinvastoin! Jumalan Pojan veren tallajaksi jää jokainen, joka "torjuu luotaan hänet, joka puhuu" silloin omalletunnolle. Meistä saattaa tuntua siltä, että tämän kutsun seuraamiseen on sopivampi aika joskus myöhemmin. Se ei voi olla oikea ratkaisu. Sellainen on tapahtunut "näön mukaan", ja sitä kadutaan iankaikkisesti, ellei jo täällä ajassa siihen havahduta. "Tänä päivänä — älkää paaduttako sydäntänne!"

Toivo Salomaa

Tervetuloa Toveripäiville!

Lauantaina 22. 3.

klo 18.00 Yhteinen lauluharjoitus
,, 19.00 Toveri-ilta

Sunnuntaina 23. 3.

klo 7.30 Toveriliiton vuosikokous
,, 8.30 Aamiainen
,, 10.00 Jumalanpalvelus
Kirkkokahvit
,, 12.30 Päiväjuhla
,, 15.30 Raamattutunti
,, 16.15 Päivällinen
,, 18.00 Iltajuhla

Piispamme tervehtimässä nykyistä kurssia

Katsellessasi tuota iloista kuvaa, tulee ehkä mieleesi ajatus, olisipa saanut olla mukana. Muistat omalta opistoajaltasi tuon vierailupäivän ja varmaankin sen juhlatunnun, mikä oli sielussasi piispan esityksiä kuunnellessasi.

Onhan teitä jo monia, joitten opisto-aikana hiippakuntamme pää kävi meitä tervehtimässä. Ehkäpä teitä ja toisiakin kiinnostaa saada jotain osaa tämäntalvi-

sesta piispanvierailusta. Menemmekin kaikki yhdessä hänen raamattutunnilleen. Ota siis raamattu käteesi.

On tutkiskeltavana kysymys: Mikä osuus ihmisellä itsellään on pelastuksen asiassa?

Dogmihistoriassa on nähtävänä 3 pelastustietä. 1) Lain tie. Ihminen on luonnostaan taipuvainen tähän ajatukseen. Luther huomasi, että tahtomme pohjalla

tapahtuvat ensimmäiset liikahtelut ovat aina pahat. Hyvää, että se todella olisi hyvää, pitäisi tehdä iloisin ja vapain mielin. 2) Mystiikan tie. Kun ihminen tekee itsensä oikein hienoksi, sisäiseksi ja nöyräksi, silloin Jumala alkaa puhua hänelle. Sielunpohja on koskematon, ajattellaan. Luther huomasi, että tämäkin on hienoa itsekkyyttä. Pohjalla on vain kauhistunut omatunto. 3) Yllättävän armon tie. Ihmisellä ei ole mitään edellytyksiä, ei edes synninsurua, nöyryyttä, vaan ainoastaan yllätyksellinen armo.

Käydään sitten raamatun valossa tutkimaan pelastustietä. Etsitään ensin raamatunkohtia, joissa puhutaan sydämen vuodattamisesta, t.s. katuva syntinen jää Hänen kasvojensa eteen, tyhjentää elämänsä suuren hädän. 1 Sam. 1: 15; Ps 42: 5; Ps 62: 9. Tähän ajaa häntä turvattomuuden tunne. Psalminkohtaa 63: 9 sanottiin oikein uskon määritelmäksi. Syntikurjuuttaan katuva jää sellaisena Jumalan kasvojen eteen. Ps 102: 1; Ps 142: 3.

Mitä sitten tapahtuu, kun näin vilpittömästi tyhjennämme sydämemme. Ihminen särkyy, murtuu. Ps 34: 19; 51: 19; 147: 3. Tässä on ihmisen viimeinen tie. Jes 30: 15; 42: 3; 57: 15; 61: 1; 66: 2.

Miten käy, jos ihminen ei särykään Jumalan sanan alla. Silloin hänelle muodostuu paatunut sydän. Paatunut ei voi olla sydän, joka ei ole kohdannut Jumalan sanaa. Hes 2: 1—5; Ps 81: 18. Toinen mahdollisuus on sellaisen ihmisen sydän, joka ei ole kuullut tuomion pusuunaa sydämensä sisimpään saakka, sellainen ihminen on suruton. Aam 4: 1; 6: 1, 4—6; Jes 32: 9, 11.

Täällä me olemme vieraita ja muukalaisia. Vasta iäisydessä näemme Jumalan kasvoista kasvoin. Armon vastaanottaminen on täällä esimakua siitä.

Lopuksi katsomme tunnin pääajatusta parista virrensäkeistöstä: 206: 5 ja 335: 3 ja yhteinen virrenveisuu jälkimmäisen sanoin päättää tunnin, jonka aikana pääsimme jotain aavistamaan Jumalan

armon mittaamattomuudesta kaikkia edellytyksiä vailla olevaa syntistä ihmistä kohtaan.

H. V.

"Kerro, laula Jeesuksesta"

Avara pirtti verhoutuu illan hämääseen. Taivaanrannalla välkkyvät iltarusko. Päivän kuumeinen kiire helittää. Koti hiljenee. Isäkin istahtaa keinutuoliinsa. Äiti ahertaa vielä ilta-askareissaan navetalla. — Lasten leikki vaimenee. — On jälleen tultu tuohon hetkeen, jolloin vuoteen reunalla istuen kuunnellaan hiljaa merkittäviä sanoja ja säveleitä, joita vanha vaari ja mummu illan tullen ilmoille virsissäänsä virittävät. Mummuhan laulaa taivaasta, kultakruunusta, enkeleistä, — Jeesuksesta. Ja vaari lukee tuosta tummuneesta, vanhasta kirjasta ihmeellisiä asioita. Silloin täytyy kuunnella aivan hiljaa.

Miten kuuluukaan Inkeristä somalta tuo mummun laulu: "Oi, tuota hääsalia, jossa lapset laulaa" — tai "Jeesuksesta laulan — Jeesuksesta vaan". — Ja monet muut, jotka tulevat sydämeistä ja menevät sydämeen. — Kun sitten vaari lukee vanhan vapisevalla, mutta varmallalla äänelläänä autuuden asioista — jää lapsen sydämeen soimaan kaksi asiaa: "Joka uskoo Jeesukseen, se pelastuu, mutta joka ei usko, — se tuomitaan kadotukseen." Pian on oma äitikin siinä saapuvilla. Lastensa kera hän yhtyy tuohon kodin laulukuoroon. Työntäyteinen päivä saa siunatun päätöksensä. — —

Vuosien perästä Inkeri tajuaa noitten hetkien arvon. Nyt hän käsittää, kuinka silloin hiljaisina iltahetkinä taivas aukeni. Sanan, virsien ja hengellisten laulujen kautta Jeesuksen rakkaus ilmeni. Turvallinen luottamus Taivaan Isään syntyi. Ja Inkeri muistaa, kuinka kodin sunnuntaihetkinä oma isä usein veisasi: "Autuas, ken sydämensä antaa Herran kätehen." —

Vaari ja mummu ovat saaneet jo jättää tämän taistelujen maan. — Oma äiti ja isäkin ovat päässeet kyynelten

laaksosta sinne, "miss' ei itkun ääntä kuulla". —

Inkerin vartiovuoro on nyt tullut olla oman sukunsa keskellä ja lastensa parissa siinä ketjussa, joka siirtää kalliin perinnön polvesta polveen. Siksi hän töitä tehdessänsä laulaa lapsillensa: "Oi, ällös hylkää Jumalaa, sun äitis' kunniottamaa, vaan Hänen kanssaan kulje ain, tahtonsa tietä noudattain." — Vuosien kuluessa on Inkerille kirkastunut kaikista kalleimmaksi usko Jeesukseen. Sitä juurrutettiin lapsuuskodissa, sitä vaalittiin opistokodissa, sen Inkeri tahtoo säilyttää omassa kodissaan. Suomen kaikille nuorille äideille tahtosi hän lähettää terveisensä opistossa usein laulettuun laulun sanoilla: "Kerro, laula Jeesuksesta, niin viet viljaa aittahan." Kuin Inkerin sydänsävelenä soivat sanat: "Sun armostas mä puhelen, suuresta voimastasi, Sun kunniastas kertolen, Sun viisaudestasi, Niin että lapset armaas, lastemme lapset totuuttas Myös taitaisivat kiittää." (Virsi 405: 3.)

Oili Poikonen

USKO JA TEOT

Hyvin heikko olin silloin, kun minulle tuli Raamatusta rakkaaksi lause: "Minä uskon; auta minun epäuskoani." Ensin saatoin sanoa vain lopun, ja suurta armoa oli sekkin, vaikka en silloin sitä armoksi tajunnut. Ja sitten teki Jumala sen, että minä, joka oli vain sen lauseen lopun voinut kuiskata pimeässä, sain turvallisesti sanoa myös: "Minä uskon." Minulle annettiin usko. Se oli minun sydämeni pitkäperjantai ja pääsiäinen. Ja entisten tekojen painon otti anteeksi-antamus pois, sillä ei ihmisellä ilman Jumalaa ole mitään, mikä ohjaisi hänen tekojensa suuntaa hyvään. Hän voi tuhota itsensä ja lähimmäisensä näkemättä mitään korjaamatonta tapahtuneen. Ilman Jumalaa hän on peto.

Mutta pian huomasin, että peto minussa sittenkin vielä hengitti, huokui halua niihin entisiin tekoihin. Missä olivat hyvät teot, uskon vaikuttamat? Joskus luulin näkeväni niitä elämässäni, tartuin kiinni niihin — ja mitä ne oli-

vat? Vaahtoa likaisen veden pinnalla. Se suli käteeni ja oli likaista vettä, sekkin.

Näin on vieläkin. Minun tekoni, parhaimmatkin, eivät voi olla muuta. On hyvä, että vaahto sulaa vedeksi ja valuu kädestä pois. Ja kun käsi jää likaiseksi, tajuan tehneeni väärin. Eihän minun siihen pitänyt tarttua. Unohdinko sen, mikä alussakin kaiken puhdisti ja otti pois sen pahojen tekojen taakan? On vain yksi teko, johon voi tarttua. Se puhdistaa käteni vieläkin omien tekojen tahroista. Se puhdistaa joka päivä.

Mutta eikö sitten mikään ole muuttunut minun sydämässäni? Koska teot yhä ovat pahat? Ei, tiedän sen kyllä: kaikki on muuttunut. Se, joka ennen pelkäsi, on nyt turvassa. Se, joka ennen epäili, saa nyt luottaa. Pimeyden tilalla on valkeus — kuitenkin, ja taistelun keskellä rauha. Ja kun synti joskus nousee repimään sitä kaikkea, minun täytyy huutaa: Olen Sinun, Jumala! Minä tahdon uskoa sen. Ja vaikka kaikki elollinen ympärilläni lepäisi maassa runneltuna massana ja huutaisi minulle: "Sinä teit tämän! Sinä teit tämän!", tahdon uhkoa sen sittenkin, koska en voi muuta. — Niin, olen turvassa teoiltani, pahoilta teoiltani jatkuvasti Sinun ristisi juurella, Vapahtaja. Mitä hyödyttää tuijottaa niihin? Katson Sinuun, joka minut lunastit. Sinun tekosi riittää minulle. Se riittää myös Jumalan edessä. Siksi en voi tehdä muuta kuin pyytää, että pitäisit minut siinä. Sinun tekoosi katsoen rukoilen hiljaa: Tee tahtosi minussakin! Tee tahtosi, että minun elämästäni kuitenkin voitaisiin nähdä, että olen Sinun, että Sinä kirkastuisit ja Sinun ristintyösi minunkin elämässäni. Se, mitä siitä jää pysyvää, on aina Sinusta. Vuodata minuun rakkautesi, tee minussa ja minun kauttani rakkautesi tekoja. En itse voi mitään — en mitään. Mutta Sinä sanot minulle: "Minun armossani on sinulle kyllin, sillä minun voimani tulee täydelliseksi heikkoudessa." Minunkin heikkoudessani, Herra, anna sen tulla täydelliseksi! En tahdo olla hedelmätön puu. Siksi rukoilen hedelmiä Sinulta, joka minut juurrutit itseesi — ristintyöhön, rakkauteesi. Kyllä Sinä tunsit jo silloin minut, heikon puun. Sinä teit eläväksi käpertyneet lehteni ja puhdistit runkoni rumista kasvannaisista. Mutta yhä olen sama puu. Pelastus on vain siinä, että kasvan nyt eri paikassa. Pelastus on vain Sinussa — pelastus hedelmättömyydestä, pelastus siitä roviosta, johon hedelmätön puu heitetään.

Eeva Tikka

Tervehdys toiselta kurssilta

Lähestyviä juhla-aikoja odottaessa tunnen itseni aivan tyhjäksi ja kylmenneeksi. Näin oli adventin ja joulun edellä, samoin nyt, kun Marianpäivä ja pääsiäinen lähestyvät. Ehkä olen arkisten kiireiden keskellä jättänyt käyttämättä sen voimanlähteen, mikä meille jokaiselle on tarjona, Jumalan sanan. Seurakunnan yhteys on ollut viime aikoina vain harvoin minulle todellisuutta, ja toisaalta on kotona kolme kirkassilmäistä lasta, joiden edessä parhaimmillaan voimavaroilla varustettu joutuu tiukalle. Heidän edessään tunnen selvemmin tuon vähenemisen ja tyhjentyksen ja heidän takiaan odotan aina juhla-aikojen edellä erikoista taivaallista siunausta. Uutta lähtökäskyä, uutta kuuliaisuutta ja uutta Jumalan voimaa elämäämme.

Teitä nykyisiä opistolaisia haluaisin muistuttaa siitä, että "on nuoruus aika toukujen, maa lämmin silloin on". Nyt on sinun elämässäsi Jumalan kylvöaika. Avaa sydämesi Jumalan sanalle. Anna Hänen siunauksensa tulvia ylitsesi. Voihan sinunkin elämässäsi tulla vielä väsymyksen ja kylmyyden aikoja, silloin kiität Jumalaa opistoajasta, ihanasta kirkastusvuorihetkestä. Jotain sinulla on, mitä maailman kylmät tuulet eivät voi viedä mennessään: valoisa elämänusko.

Muistan kerran kun johtajattaremme puhui siitä, kuinka kysytään rohkeutta kuoleman edessä ja kuinka kaunista on kuolla sankarina. Mutta on paljon suurempaa uskaltaa elää. Kysytään erikoista rohkeutta ja sankaruutta siltä, joka uskaltaa elää täällä Jumalan lapsena omalla paikallaan. — Katsoimme totisina toisimme, silloiset nuoret, tiesimme, miten tosia nuo sanat olivat. Olihan silloin sota-aika, elämä ja kuolema olivat silloin suuria sanoja.

Olet ehkä äskettäin lukenut psalmin 91. Se on minulle aivan kuin valoisan elämänuskon todistus. "— Koska hän riippuu minussa kiinni, niin minä hänet pelastan, minä suojelen hänet, koska hän tuntee minun nimeni ..." 14 jae. "Sillä Hän antaa enkeleilleen sinusta käskyn varjella sinua kaikilla teilläsi." 11 jae.

Eräänä iltana lauloin lapsille laulua: "Maan korvessa kulkevi lapsosen tie ..."

Siitä seurasi useita kysymyksiä — "Mikä on korpi? — Mikä se on liukas?" Siinä selittäessäni tajusin — niin pianhan lapsen langeta vois, jos käsi ei enkelin kädessä ois. Vaikka laulu on lasten laulu, on sillä paljon annettavaa myös meille aikuisille, isille ja äideille, kaikille Jumalan lapsille.

Paula Mirjami

Terveisiä Kajaanista

Lähetän tervehdysten Teille, hyvät Pirtin Viestin lukijat, täältä japaninlähetyspiiristä. Meitä on pieni lauma, joka kokoontuu joka viikon torstai-iltana kaupungin rukoushuoneella, joskus ystävien kodeissa.

Piirimme jäsenet ovat melkein kaikki vanhempia. Seminaarissa opiskelevia poikia käy useita mukana. Heistä on meille korvaamaton apu ohjelman suorituksessa. Emme varmaan muista tarpeeksi kiittää heistä Taivaan Isää. Paikkakunnan nuoria sensijaan käy valitettavan vähän ja harvoin. Joitakin toveriliittolaisia, jotka ovat muualta tulleet ja asuvat vakinaisina tai tilapäisesti täällä, käy muitamia.

Monta kertaa on masentunut ja toivoton, kun nuoret eivät tule ja vanhemmat eivät aina jaksa. Silloin vihollisenkin on kuiskaamassa, että tuskin Jeesuskaan tulee enää. Mutta kun tyhjinä, voimattomina olemme iltamme aloittaneet, niin sen päätyttyä täytyy nöyrästi pyytää Isältä anteeksi epäuskoaan, kun selvästi tuntee, että Jeesus oli sittenkin mukana. Hän siunasi meitä ja työtänsä.

Tahtoisin vielä mainita "rahakukkaron haltijana", että olen pannut merkille sen, kuinka juuri silloin, kun on vähiten osanottajia illoissamme, Isä siunaa aineellisen puolen eniten. — Siksi sisar ja veli Jeesuksessa! Älkäämme väsykö pienuutemme ja voimattomuutemme tunnossa, Jeesus on kanssamme! Hän on suuri! Hänellä on voimaa! Hänellä on siunausta meille jokaiselle, kun sitä vain todella pyydämme.

"Toimi, toimi Herran työssä, Nuori niinkuin vanhakin! Sielut hukkuu synnin yössä, Vaipuu vaivaan helvetin."

Hanna Tervonen

Ei mitään multa puutu

Mielivirrekseni tuli 334 ollessani Oulun Diakonissakodin sairaalassa vuonna 1951.

Olin siellä silmäpotilaana ja koska silmäni olivat kipeät, en voinut edes lukea ajankulukseni, niinpä mieleni masentui ja oloni tuntui hyvin surkealta. Silloin alkoi kuulua sairaalan käytävästä sisarten laulamana: "Kun Herra vain mua paimentaa, ei mitään multa puutu..." Mieleni virkistyi heti ja yhdyin lauluun. Tunsin todellakin, kuinka "Hän sielun virvoittaapi."

Usein, kun kaikki näyttää oikein harmaalta, koetan laulaa, vaikka ei aina mielikään tekisi, tuota virttä ja se kyllä lohduttaa.

On totta tuo: "Hän täyttää kaikki tarpeeni, Hän ravitsee mun sieluni armollaan avaralla". Jos Hän ei anna juuri sitä, mitä pyydän, antaa Hän varmaankin jotakin sellaista, mitä enemmän tarvitsen. Hän on rukoukset kuuleva Isä

eikä Hänelle ole mikään mahdotonta.

On ihanaa, kun saan turvallisesti luottaa Hänen apuunsa ja johtoonsa elämäni kaikissa vaiheissa. Hänen johdossaan saan myöskin täältä muuttaa "iäisiin majoihinsa".

Marja-Liisa Pennanen

Oletteko muistaneet?

Viime keväänä eron hetken lähestyessä kirjoitti eräs opistolaisista:

"Ei meidän silti tarvitse olla murheellisia täältä lähtiessämme. Meitä on lohduttamassa monet raamatun lupaukset. Meillä on luettavana koko raamattu, laulettavana monet ihanat Siionin Kanteleen laulut ja Virsikirjan virret. Saamme olla kiitollisia tästä kaikesta. Lähtöhetken tullessa voimme turvallisesti laulaa: "Me riennämme pois. Hän luonamme on Mi lohduttaa, johtaa ja auttaa. Ja velkamme vaikk on vertaamaton, Pois pyyhkii hän kuolonsa kautta, Vanhurskaudellansa peittäin".

Annikki

Talvipäivät Sairalan opistolla 14—16. 2.

Evangelisten kansanopistojen yhteenliittämiseksi ja toveruuden rakentamiseksi eri opistojen välille on alettu pitää vuosittain talvipäiviä. Vuoron perään on jokainen opisto saanut kutsua vieraakseen nuorta väkeä. Näille talvipäiville on kokoonnuttu Jumalan Sanan ääreen. Yhteinen side, sama Herra, Jeesus Kristus, on ollut yhdistämässä. Näihin talvipäiviin on sitten liitetty voimien mitteleminen hiihtoladulla. Tänä vuonna kokoonnuttiin Sairalan opistolle, Iitin Perheniemeen.

"Kiitos olkoon Jumalalle", alkulaulu kajahteli ilmoille nuorten suusta. Olikin syytä kiittäen aloittaa talvipäivät. Johtaja Telaranta toivotti meidät tervetulleiksi ja puhui talvipäivien merkityksestä. Niitä on tarkoitus viettää, ei vain kilpailumielessä, vaan niin, että lunastettuina saamme kaikki mukaamme palkinnon, siunauksen. "En voi rikkaammaksi tulla, kuin jo Kristuksessa oon".

Matkasta väsyneet vieraat tahdottiin

laskea luonnon helmaan virkistymään ja tutustumaan latuun. Sujuttelimmekin sitten suksillamme, vaikka keli olikin nuoskaa. Näköalojen suhteen emme pettyneet, sillä latu kierteli mitä ihanimmassa luonnossa.

"Sä nuorten parvi mielten hilpehin", suuri nuorten joukko lauloi aluksi iltajuhlassa, jossa esittäytyi isäntäopiston lisäksi kolme muuta opistoa tuoden terveisensä tunnuslaulujen ja pienten puheenvuorojen kautta. Jeesus on meidän kalliopohjamme ja Hänen tiellään saamme todellisen rauhan ja ilon, sitä tahtoi todistaa myös ryhmäesitys: "Jos Herra ei huonetta rakenna". Johtajatar Kirsti Sariola kertoi meille Sairalan opiston synnystä ja sen vakiintumisesta monien evakkotaipaleiden jälkeen nykyiselle paikalleen. Heidän tunnuslaulunsa sisältö: "Vain Sun veres Jeesus on turvana mul-la", rupesi elämään mielessämme aivan uudella tavalla. Lopuksi saimme elokuvan välityksellä siirtyä Kohtavaaran tie-

Kiteen opiston voitokas joukkue.

noille katselemaan kuvia viime vuoden talvipäiviltä.

Seuraava päivä toi tullessaan iloisen yllätyksen, lauantainen nuoska oli kiristynyt miellyttäväksi pakkaseksi. Juhlamielin kokoonnuimme yläkertaan, juhlasaliin, jumalanpalvelukseen. Liturgian suoritti johtaja Salomaa. Johtaja Hytösen saarnan aiheena oli Joh. 12: 23—33. Hän puhui siitä, kuinka isämme ovat kuolleet, että me saisimme elää. Heidän uhrinsa ansiosta on meillä isänmaana Suomi. Jumalalle olkoon kiitos vapaasta isänmaasta. — Me haluamme nähdä Jeesusta, olkoon se halumme tänäkin päivänä. Vaikka suurin osa ihmisistä sanookin: me emme halua, kansanopistonuoret tahtovat edustaa sitä joukkoa, joka tahtoo nähdä Jeesusta. Meillä on syy kiittää siitä, että olemme saaneet tulla opistoon. Kaikki eivät kuitenkaan ole tulleet etsien opistoon, mutta se nuori on onnellinen, joka on jo nuorena saanut tulla Jeesuksen luo. Vihollinen on kuitenkin voimakas ja jos emme itse tahdo ottaa Jeesusta vastaan, voimme keväällä lähteä, paatuneempina kuin olimme tullessamme. Jumala vaatii totuutta salatuimpaan saakka. Jeesus on nyt lähempänä kuin koskaan ennen. Nyt nuoruuden herkinä päivinä kannattaa ottaa Jeesus omaksi Vapahtajaksi. Jolle on paljon annettu, siltä paljon vaaditaan. Eräs poika oli kerran sanonut paljon puhuvan ajatuksen: "Meille kansanopistolaisille on helvetti oleva erikoisen kuuma!" — Ei ole myöskään helppo olla synnintekijä. On vaikea paeta Jeesusta. Saisipa jokainen laulaa iloiten: "Muistan päivää autuasta, jolloin Jeesus löysi mun..." Silloin olisi keväät myös meidän sydämissämme. Se halu, että tahtoisin uskoa, ennenkuin aika on ohi, vie mei-

dät Jeesuksen eteen. Ristille heitetty Jumalan Poika on nostava meidät silloin taivaaseen. Emme voi myöskään olla salaa uskovaisia. "Sielusta sieluun soi kaipaus aina." Tämän kaipauksen pitäisi yhdistää meitäkin opistonuoria yhteen.

Päiväjuhlan vietimme Kausalan huomatuimmassa paikassa, hevosmiesten omistamassa Ravilinnassa. Nuorten virsi: "Jo varhain Herra annoit...", kajahti aluksi salin avarissa suojissa. Siellä pidetyistä puheista on mainittava talousneuvos Savolan puhe, jossa hän kertoi Iitin pitäjän maantieteellisestä sijainnista ja elinkeinoelämästä, mikä olikin meille kaukaa tulleille mielenkiintoista. Johtaja Sainion sanoma oli: "Hiljenny silloin, kun Sinulla on kiire, hyvä nuori!" Pastori Kruus puhui siitä, kuinka meille tarjotaan maailmassa paljon, mutta tyydy, yhteen ainoaan Jeesukseen Kristukseen. Missä Jumalan tahto tunnetaan, joudutaan aina kysymään armoa. Armo yksin riittää, se riittää kaikille. Vain siellä, missä synti lain kautta tunnetaan, tarvitaan armoa. Ei pidä kuitenkaan jäädä tuijottamaan omiin kehnoihin tekoihin, vaan tulee kohottaa katseensa Kristukseen ja hänen armoonsa. Puheiden välillä saimme kuulla Helsingin korkeakoululaisten laulua ja lausuntaa sekä musiikinopettaja Tellervo Jorosen yksinlaulua. Seurasi sitten pastori Lauri Koskenniemen puhe sisältäen seuraavia ajatuksia: Kerskataan vapaudesta ja ollaan synnin orjia, kirouksen lapsia. Tämän ajan tunnus on: ota irti kaikki mitä saat. Tämä henki vie meidät kuitenkin perikatoon. Kun malja on juotu pohjaan, tulee pohja esiin. Silloin vasta koetaan, mitä kirous on, pohjasakka maistuu karvaalle. Kauna, kateus ja viha on synnin elämää, vaikka se elet-

täisiin yltäkylläisyydessä. Käänteen tekee vasta se, kun sanotaan: "Minä nousen ja menen isäni tykö." Silloinkin, kun kaikki on ammennettu pohjaan, voi alkaa siunauksen tie, kun huudetaan: "Herra armahda minua!" Siunauksen salaisuus on siinä, että saadaan synnit anteeksi Jeesuksen veressä. Ravilinnan juhlan lopuksi laulettiin: "Jeesus, joka tulit meitä..."

Levähdettyämme vähän opistolla kokoonnuimme viettämään iltajuhlaa samoissa merkeissä kuin lauantai-iltanakin. Nyt olikin meidän oma opistomme ensimmäisenä vuorossa. Lauloimme tunnuslaulumme ja johtajamme puhui: Jos vastustamme Jeesusta, meidän on kuitenkin vaikea katsoa hänen lävistettyjä käsiään. Opistoilla on hätä nuorten sie-luista. Meidän tehtävämme on saada soimaan Jeesuksen laulu nuorten sydämissä. Mielenkiinnolla seurasimme sitten muitten opistojen esittäytymistä. Erityisen mieleenpainuva oli erään Kiteen opiston tytön puheenvuoro: Monet tulevat opistoon vastenmielisesti. Eräsikin huonetoiverini oli sanonut lähtiessään uskovaile äidilleen: "Ei ainakaan minusta uskovaista tule!" Mutta äiti sai joululahjaksi kirjeen, joka kertoi Jeesuksen tulleen myöskin hänen anteeksi-antajakseen. Kiinnostavaa meille oli myös saada kuulla Hangon opiston johtajan laulavan ruotsiksi. Heidän oppilaansa puhui johtajan tulkitsemana meille: Kiitollisina käyttäkäämme rukousta näillä talvipäivillä. Heidän esittämänsä laulun sanoja emme ymmärtäneet, vain sävel puhutteli meitä. "Lähemmä oi Jeesus Sinua..." laulu lopetti illan ja niin me hiukan jännitystä tuntien ryömimme vuoteisimme, sillä olihan edessä kilpailupäivä.

Maanantaiaamuna ohjelmassa oli raamattutunti aiheesta: "Sun Herra ristisi mua valaiskoon." Sen piti johtaja Finskas Hangosta. Sinä aamuna oli myöskin kirjallisuustunti erään Karkun opiston opettajan pitämänä siitä, mitä suomalainen kirjallisuus sanoo hiihtokilpailuista. Eräessä kirjassa neuvottiin syömään häränlihapastia ennen kilpailua. Karstulan opiston johtaja ottikin neuvon varteen ja keitti pojillensa lihaliemen, toivoen tietysti, että jo kahdesti saavutettu voitto uusiutuisi. Mutta kuinkas kävi, he hävisivät kuten Iisakki Vähäpuheinen härkäpastaansa jälkeen. Suureksi riemuksemme löytyi meidän joukostamme poikien paras hiihtäjä, Esa Gröhn. Kokonaisuutena meidän joukkueemme sijoitautui kolmanneksi, Kiteen ja Kaustisen ollessa meitä parempia.

"Riennä riemuin eespäin vaan", kiiri hiljaiseen talviyöhön laulu opiston parvelta. Vakavina kuuntelimme sitä ja mieliimme hiipi ajatuksia, joita päivien aikana olimme kuulleet. Lauloimme tunnuslaulumme auton lähtiessä vierimään pimeään yöhön. Kotimatka oli alkanut. Mieliala autossa oli herkkä ja kun joku alkoi hyräillä kaikille tuttua laulua: "Lähemmä oi Jeesus Sinua...", yhtyivät siihen toiset täydestä sydämestään.

Vaikka olimmekin tulleet kilpailemaan hiihtoladulla, tuli täällä mieleen toinen, tärkeämpi kilpailu, kilpailu, jonka me kaikki voimme voittaa. Eräs tyttö esittäytyessä sanoikin: "Yhtä innokkaasti kuin me kilpailemme hiihtoladulla, tahdomme kilpailla kohti iankaikkista elämää." Minkä onnen ja rauhan se samalla suo, kuvastui parhaiten nuoren tytön onnellisesta katseesta.

Vasta nyt jäljestäpäin voimme aavis-taa, minkä etuoikeuden saimme. kun pääsimme mukaan noille talvipäiville. Siellä Jumalan Sanan ääressä vallitsi turvallinen tunne. Tuon tunteen olisi varmasti moni meistä tahtonut tuoda opiston arkipäivään ja levittää toistenkin elämään Jumalan rauhaa ja iloa.

Liisa Siponen

KIHLOISSA:

Heikki Heikkinen	
Annikki Ikonen	(1951—52)
Kaarlo Mustonen	
Eija Jehkinen	(1952—53)
Unto Himanen	
Sisko Kilpeläinen	(1953—54)
Gunnar Pääkkönen	
Maila Pelkonen	(1953—54)
Veikko Karjalainen	
Maire Sormunen	(1953—54)

VIHITTY:

Toivo Huotari	
Seija Kilponen	(1953—54)
Paavo Kortelainen	
Aira Smura	(1955—56)

Onnea ja Jumalan siunausta! "Suuri voitto onkin jumaluisuuden yhdessä tytyväisyyden kanssa." 1. Tim. 6:6.

KUTOJAT! Eikö olisi mukava vielä joskus opiston kutomossa helskytellä kangaspuita. Jos pääsisit päiväksi tai pari, olisikin se erinomainen asia. Oppilashuoneisiin kun mattoja olisi saatava lisää, urakka on vasta puoleksi tehty. Kenelle sopii, tervetuloa talkoilumielessä!

TOVERILIITON RAAMATUNLUKU

HUHTIKUU				KESÄKUU			
1	Ester. 1	Room. 1: 1—7	17	Job. 34: 1—15	Room. 22—33		
2	2	8—17	18	16—37	16: 1—16		
3	3	18—32	19	35	17—20		
4	4	1—10	20	36	21—27		
5	5	2: 11—16	21	37	1 Kor. 1: 1—9		
6	6	17—29	22	38: 1—18	10—16		
7	7	3: 1—8	23	19—38	17—25		
8	8	9—20	24	39: 1—21	26—31		
9	9	21—31	25	22—38	2: 1—5		
10	10	4: 1—8	26	40	6—16		
11	1	9—17	27	41	3: 1—9		
12	2	18—25	28	42	10—15		
13	3	5: 1—11	29	Ps. 1	16—23		
14	4	12—21	30	2	4: 1—13		
15	5	6: 1—7	31	3	14—21		
16	6	8—14					
17	7	15—23	1	Ps. 4	1 Kor. 5: 1—8		
18	8	7: 1—6	2	5	9—13		
19	9	7—13	3	6	6: 1—7		
20	10	14—25	4	7	7—11		
21	11	8: 1—11	5	8	12—20		
22	12	12—17	6	9	7: 1—7		
23	13	18—25	7	10	8—16		
24	14	26—30	8	11	17—24		
25	15: 1—16	31—39	9	12	25—40		
26	15: 16—35	9: 1—5	10	13	8: 1—6		
27	16	6—13	11	14	7—13		
28	17	14—21	12	15	9: 1—18		
29	18	21—29	13	16	19—27		
30	19	30—33	14	17	10: 1—13		
			15	18: 1—16	14—22		
			16	17—35	23—33		
			17	36—51	11: 1—17		
			18	19	18—34		
			19	20	12: 1—11		
			20	21	12—31		
			21	22: 1—19	13		
			22	20—32	14: 1—15		
			23	23	16—25		
			24	24	26—40		
			25	25	15: 1—11		
			26	26	12—28		
			27	27	29—44		
			28	28	45—58		
			29	29	16: 1—12		
			30	30	13—24		

TOUKOKUU			
1	Job. 20	Room. 10: 1—13	
2	21: 1—17	13—21	
3	17—34	11: 1—10	
4	22	11—16	
5	23	17—27	
6	24	28—36	
7	25	12: 1—8	
8	26	9—21	
9	27	13: 1—7	
10	28	8—14	
11	29	14: 1—4	
12	30	5—12	
13	31: 1—20	13—23	
14	21—40	15: 1—6	
15	32	7—13	
16	33	14—21	

Kuule siis, niin minä puhun; Minä kysyn, opeta sinä minua. Job. 42: 4.